Ankenævnet for Forsikring

904/12

Den 3. december 2012 blev i sag nr. 82.333:

xxxxxxx xxxxxx xxxxxxxxx
xxxx xxxxxxxxxxxx x x
xxxx xxxxxxx

mod

Gjensidige Forsikring ASA
A.C. Meyers Vænge 9
2450 København SV

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring i Gjensidige Forsikring ASA. Hun klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde dækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Det fremgår af sagen, at klageren siden 1992 har arbejdet på to institutioner for udviklingshæmmede. I løbet af sin seneste ansættelse har hun i perioden mellem marts 2004 og februar 2007 været involveret i minimum 4 episoder, hvor institutionens beboere enten har truet hende eller udsat hende for vold. I løbet af 2007 begyndte hun som følge heraf bl.a. at lide af angst, søvn- og koncentrationsbesvær, hvorefter hun blev sygemeldt og førtidspensioneret pr 1/1 2009. Arbejdsskadestyrelsen vurderede i afgørelse af 25/9 2009, at hun havde udviklet posttraumatisk stresssyndrom, at dette kunne anses som en arbejdsskade, og at hendes varige mén udgjorde 5 %. Sagen blev efterfølgende genoptaget, og i afgørelse af 22/6 2011 vurderede Arbejdsskadestyrelsen klagerens méngrad til 20 %. Klagerens advokat anmodede senere Arbejdsskadestyrelsen om at vurdere de fire episoder individuelt. I fire afgørelser af henholdsvis 27/9 2011 og 28/9 2011, vurderede Arbejdsskadestyrelsen herefter, at ingen af episoderne enkeltvis har medført gener svarende til en méngrad på mindst 5 %. Selskabet har med henvisning til disse afgørelser afvist at udbetale erstatning for varigt mén.

Klagerens advokat har i supplerende redegørelse vedlagt klageskemaet dateret den 27/3 2012 bl.a. anført:

"Klager har været ansat som værkstedsassistent i et beskyttet værksted, ..., fra 1992 og fra 2003 blev hun overflyttet til ... - begge steder arbejdede hun med fysisk og psykisk udviklingshæmmede.

I den anledning har klager været impliceret i 4-5 konkrete konflikter/overfald.

Klager har dog arbejdet videre indtil 2007, hvor hun fik symptomer i form af afbrudt nattesøvn, problemer med at indsove og mareridt med angstsymptomer.

På baggrund heraf blev der i december 2008 rejst sag om førtidspension, hvilket senere blev tilkendt med virkning pr. 1. januar 2009.

I juni 2008 har klager gennemført et arbejdsprøvningsforløb, der her afdækkede, at sagsøger reelt ikke havde nogen mulighed for at kunne arbejde igen.

De fysiske og psykiske symptomer kom tilbage, og tankerne kørte i hovedet på klager, som igen fik mareridt om arbejdet i ...

Der er i anledning af sagen, der er anmeldt som en arbejdsskadesag, den 20. juni 2008 udarbejdet en speciallægeerklæring af speciallæge i psykiatri ..., **bilag ...** Der henvises vedrørende det konkrete hændelsesforløb ikke mindst hertil.

Fra erklæringen fremhæves navnlig de på side 3 nævnte episoder - en episode i 1999 og herefter episoder i 2006 og 2007.

Som det fremgår var det først i 2007, at klager begyndte et forløb hos psykolog, og hvor forholdene havde en påvirkning af hendes arbejdsevne.

Hun har været undersøgt af arbejdsmedicinsk klinik i ... i august 2007 med diagnosen posttraumatisk stresssyndrom.

Som anført indgik denne speciallægeerklæring i sagen ved Arbejdsskadestyrelsen.

Arbejdsskadestyrelsen traf afgørelse i arbejdsskadesagen første gang den 25. september 2009, **bilag ...,** hvor godtgørelse for varigt mén blev fastsat til 5%, og hvor erhvervsevnetabet blev fastsat til 65%.

Ved ny afgørelse af 22. juni 2010, **bilag ...,** blev méngraden forhøjet til 20%.

Arbejdsskadestyrelsen afgjorde sagen som en arbejdsbetinget lidelse og ikke som et ulykkestilfælde.

Baggrunden herfor er ukendt, men formentlig fordi at det var sådan, at klagers læge anmeldte sagen.

Klager anmeldte sagen til indklagede (dengang Nykredit Forsikring), og der blev givet samtykke til, at indklagede kunne indhente alle oplysninger, **bilag ...**

Indklagede rekvirerede alle sagsakterne fra Arbejdsskadestyrelsen, jfr. fremsendelsesbrev af 14. juli 2010 fra Arbejdsskadestyrelsen til Nykredit Forsikring, **bilag ...,** hvormed fulgte alle akterne fra arbejdsskadesagen og dermed også ovennævnte speciallægeerklæring.

Ved brev af 9. september 2010, **bilag ...,** meddelte indklagede, at sagen ikke kunne anerkendes under ulykkesforsikring under henvisning til, at Arbejdsskadestyrelsen havde behandlet sagen som en arbejdsbetinget lidelse og ikke som et ulykkestilfælde.

Det fremgik, at der ikke var taget stilling til forældelse.

Sagen blev herefter henlagt.

Klager kunne ikke acceptere afslaget og kontaktede derfor ... Advokater, der den 23. september 2010, **bilag ...,** skrev til indklagede.

Der skete ingen reaktion fra indklagedes side, hvorfor selskabet måtte rykkes gentagne gange.

Indklagede svarede herefter den 22. november 2010, **bilag ...,** om, at den fornyede gennemgang ikke havde givet anledning til en anden opfattelse.

Til nærmere begrundelse anføres det, at Arbejdsskadestyrelsen ikke alene på grund af, at sagen var anmeldt som en sådan, og dermed delvist tilfældigt havde behandlet sagen som en arbejdsbetinget lidelse, men Arbejdsskadestyrelsen havde behandlet sagen som sådan, fordi der ikke var tale om et forhold, der opfyldte definitionen af et ulykkestilfælde.

Sagen blev derfor på ny betragtet for afsluttet.

Dette foranledigede ... Advokater til straks den 24. november 2010, **bilag ...,** at svare, at sagen ikke kunne betragtes for afsluttet, og at der samtidig var skrevet til Arbejdsskadestyrelsen med henblik på sagens behandling, også som et ulykkestilfælde.

Det fremgår videre af brevet følgende:

'Jeg går ud fra, at selskabet er indforstået med, at sagen fortsat forhandles på en sådan måde, at forældelse er suspenderet, jfr. forældelseslovens § 21, stk. 5, henholdsvis stk. 4.

Forældelse indtræder derfor tidligst 1 år efter, at forhandlingerne måtte være sammenbrudte/Arbejdsskadestyrelsen er fremkommet med sin udtalelse.

Hvis selskabet ikke er enig heri, beder jeg om, at selskabet straks og inden 14 dage giver mig meddelelse herom.

Jeg vil i så fald sørge for, at sagen indbringes straks for Ankenævnet for Forsikring, idet det vil være fristafbrydende, men jeg mener nu, at det vil være mest hensigtsmæssigt først at afvente Arbejdsskadestyrelsens revurdering'.

Indklagede meddelte herefter i brev af 15. december 2010, **bilag ...,** sin indforståelse med, at forældelse var suspenderet til 1 år efter sagens afslutning i Arbejdsskadestyrelsen.

Sagen blev herefter behandlet i Arbejdsskadestyrelsen.

4. 82.333

Ved 2 afgørelser af 27. september 2011 og ved 2 afgørelser af 28. september 2011 anerkendte Arbejdsskadestyrelsen 4 episoder som ulykkestilfælde.

Det var episoderne af 13. april 1999, 21. februar 2006, 3. november 2006 og 6. februar 2007.

Afgørelserne fremlægges i sagen **bilag ...-...**

Arbejdsskadestyrelsen fastsætter ikke nogen yderligere méngrad, idet méngraden tidligere er fastsat til 20%.

Der er derfor ikke nogen yderligere méngrad, uanset at sagen nu også er anerkendt som ulykkestilfælde efter arbejdsskadesikringsloven.

Indklagede blev herefter tilskrevet ved brev af 28. september 2011, **bilag ...,** med anmodning om, at indklagede ændrede sit tidligere afslag, og at sagerne ikke var ulykkestilfælde.

Indklagede svarede ikke og måtte rykkes utallige gange herefter.

Først den 20. marts 2012, **bilag ...,** fremkom indklagede med sit svar og afviste fortsat at dække, nu under henvisning til at kravet var forældet.

Endvidere finder indklagede fortsat ikke, at de anerkendte ulykkestilfælde opfylder definitionen herfor, og at der er grundlag for at fastsætte en méngrad på minimum 5% for hver af episoderne.

ANBRINGENDER:
Til støtte for den nedlagte påstand gøres gældende:

De 4 overfald, som sagen drejer sig om, er forhold der omfattes af den tegnede forsikringsdefinition af et ulykkestilfælde.

I retspraksis er det fastslået, at en psykisk skade uden ledsagelse af også en fysisk skade også kan betragtes som et ulykkestilfælde, der omfatter den sædvanlige definition i ulykkesforsikringerne.

Der skal blot være tale om begivenheder, der er egnet til at forvolde psykiske skader. Der tale om 4 overfald, der også involverer fysisk påvirkning af klager.

Episoderne ligger klart udover det, som måtte forventes i stillingen, og som klager måtte påregne.

Arbejdsskadestyrelsen har som sådan også anerkendt, at der forelå situationer omfattet af arbejdsskadesikringsloven, også som et ulykkestilfælde, og dermed begivenheder der er egnet til at forvolde skade.

Méngraden er fastsat til 20%, som udtryk for en væsentlig skade.

Det var først i 2007, at 'filmen knækkede' for klager, og det er ikke muligt nærmere at opdele skaden og de 20% varigt mén på de 4 hændelser, men det er nærliggende at betragte de 2 episoder i 2006, der følger tæt efter hinanden, og episoden i 2007, som den udløsende årsag.

5. 82.333

Definitionen af et ulykkestilfælde i den foreliggende forsikring afviger ikke fra definitionen i arbejdsskadesikringsloven.

Der er tale om enkeltstående konkrete begivenheder, der umiddelbart herefter medfører psykisk skade og påvirkning.

Der er derfor tale om ulykkestilfælde.

Klager har i hele perioden haft sin ulykkesforsikring hos indklagede, og det er uden betydning for sagen nærmere at få fordelt de 20% varigt mén på de 4 ulykkestilfælde, subsidiært skal fordeles ligeligt med 5% varigt mén på hver.

Kravet er ikke forældet.

Indklagede har uden forbehold eller betingelser accepteret, at forældelse er suspenderet til 1 år efter, at udtalelsen fra Arbejdsskadestyrelsen foreligger.

Kravet er derfor ikke forældet.

Kravet er heller ikke forældet, da indklagede allerede i 2009 og 2010 havde fuldmagt til at indhente alle oplysninger fra Arbejdsskadestyrelsen, og rent faktisk udnyttede denne beføjelse og modtog oplysninger fra Arbejdsskadestyrelsen.

Indklagede har derfor i hele perioden haft alle oplysninger, herunder speciallægeerklæring, og dermed også oplysninger om, at skaden reelt hidrørte fra konkrete enkelte episoder og dermed opfyldte betingelserne for ulykkestilfælde.

Indklagede skulle ikke have afvist skaden i 2010.

Klager fulgte straks op på afvisningen, og sagen har siden verseret med orientering af indklagede, herunder med udtrykkelig angivelse af, at klager ikke fandt, at forældelse var indtrådt, og at forældelse var suspenderet, mens sagen blev behandlet - hvilken udtalelse indklagede, som nævnt, fuldt ud og uden betingelser tiltrådte.

Kravet er derfor ikke forældet.

Indklagede skal derfor dømmes til at anerkende, at de episoder, der er anerkendt af Arbejdsskadestyrelsen som ulykkestilfælde, også er ulykkestilfælde efter den tegnede forsikring, ligesom indklagede skal tilpligtes at svare en erstatning på baggrund af 20%, subsidiært efter Ankenævnets nærmere skøn og beslutning."

Selskabet har i brev af 23/5 2012 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"**Sagens fakta**

Forsikrede var fra den 1. august 1992 ansat som værkstedsassistent ved et beskyttet værksted i ... og blev den 1. december 2003 flyttet til en anden afdeling i ... Hun arbejdede med fysisk og psykisk udviklingshæmmede. Speciallægeerklæring af 20. januar 2008 beskriver hendes arbejdsopgaver og arbejdssituation som følger:

'[Klageren] skulle som værkstedsassistent sætte dem i gang med aktiviteter i naturen, i skoven eller i haven ved institutionen, opøve dem i sociale færdigheder og beskytte dem i forhold til hinanden og i forhold til omgivelserne og være omsorgsgivende.
Det var generelt en vanskelig opgave både i forhold til deres motivation for at deltage i aktiviteterne og i forhold til deres indbyrdes konflikter, hvor der dagligt var verbale konfrontationer af forskellig art og i gennemsnit en gang om ugen eller hver 14. dag en mere direkte fysisk konfrontation. [Klageren] skulle her kunne adskille dem og aflede dem.
I ... var gruppen overordnet set lidt bedre fungerende og lidt mere selvstændig i forhold til gruppen i ...

[Klageren] har 4-5 gange selv været centrum i en konflikt....[Der refereres episoder i 1999, 2006 og 2007, hvor værkstedsbrugere har kastet ting mod hende eller en kollega, og hvor hun er blevet grebet i håret og fastholdt]...
På arbejdet var man altid sammen med brugerne, herunder også i spisepauserne og tilbagevendende kunne [klageren] opleve at have brugerne i hælene dagen igennem, hvor de også stod og ventede på hende udenfor døren, når hun var på toilettet.
Generelt har [klageren] oplevet ledelsen i ... som meget fjern. Ved personalemøder var det muligt at drøfte situationer med brugerne, men ofte var der ikke tid. Der har aldrig været tilbud om eksternt supervision.'

Forsikrede oplevede første gang depressive symptomer i 2003. Symptomerne mindskedes gradvist igen uden helt at forsvinde. I 2007 kom der recidiv af symptomerne. Hun har beskrevet sine symptomer i notat af 20. august 2007 fra Arbejds- og Miljømedicinsk Klinik, ... som følger:

'Patienten angiver imidlertid, at hun ikke mere vil være i stand til at arbejde med sådanne brugere. Hun har gennem en lang, lang periode følt tilskyndelse til at løbe skrigende væk eller til at sætte sig i et hjørne og græde. Gennem de senere år har hun fået flere og flere sygedage, selv om hun normalt er meget pligtopfyldende og har svært ved at melde sig syg, ligesom hun ofte er gået på arbejde, når hun følte sig sløj på grund af dårlig samvittighed og store pligtfølelse. I foråret 2007 har patienten således haft 19 sygedage, før hun måtte sygemelde sig på fuldtid umiddelbart efter påske.

Patienten angiver, at belastningerne har stået på i årevis. Igennem flere år har hun ikke været i stand til at holde jul, og i sommerferien måtte hun bruge den første uge til at komme sig, og den sidste del af ferien var hun så dårlig ved tanken om, at hun skulle på arbejde igen, at hun ikke kunne overskue noget som helst. I hjemmet har hun længe ikke deltaget i de dagligе gøremål, som er blevet varetaget af den store søn og ægtefællen."

På side 3 i notatet er beskrevet en arbejdsdag med daglige verbale konflikter mellem brugerne og ofte trusler om vold og nogle gange vold. Der er ingen pauser uden brugerne, som har meget forskellige behov, som kan være svære at opfylde, når de skal være samlet i en gruppe. Ofte skulle forsikrede arbejde alene med brugerne.

Speciallægeerklæringen af 20. januar 2008 konkluderer følgende:

'[Klageren] har som værkstedsassistent skullet aktivere brugere i naturen, eksempelvis i skoven eller i haven ved aktivitetshuset ligesom hun har skullet være opdragende og socialiserende og omsorgsgivende.
Brugergruppen har sygdomsmæssigt/diagnosemæssigt og funktionsmæssigt været meget inhomogen og tilbagevendende har der været både verbale og fysiske konfrontationer brugerne imellem og 4-5 gange med [klageren] som centrum.

Hun er dels blevet truet af brugerne, men er også blevet gået meget tæt på med seksuelle undertoner ligesom hun ved 2 tilfælde har været fastholdt i håret af en bruger, hvor hun den ene gang måtte tilkalde hjælp. Tilbagevendende har hun måttet lægge sig imellem brugerne ved konflikter. Overordnet set har der ikke været mulighed for at trække sig fra kontakten med brugerne og få en pause og [klageren] har i det daglige konstant følt sig 'passet op' af brugerne.'
...

[Klageren] fremstår uden tvivl med en arbejdsrelateret belastningsreaktion, en tilpasningsreaktion med ikke mindst depressive symptomer.
Der har været tale om et ganske langvarigt forløb med tilbagevendende belastninger. Der har været enkelte situationer, hvor [klageren] med rette har kunnet frygte skade på eget liv eller krop og hvor belastningen derved tager karakter af at være 'exceptionel voldsom og truende' uden at jeg dog finder, at [klageren] helt opfylder kriterierne til posttraumatisk belastningsreaktion.

Desuden vurderes, at [klageren] fremstår med en udbrændthed, en neurasteni, i relation til tidligere arbejde. Hun har været udsat for en ganske langvarig stresstilstand, hvor hun ikke længere er i stand til at tilpasse sig stresspåvirkningen.
Erfaringsmæssigt er der tale om ganske langvarige sygdomsforløb, hvor man i [klagerens] tilfælde ikke kan tilråde en tilbagevenden til tidligere arbejdsfunktioner idet der må forventes en forværring af hendes tilstand.'

Det er oplyst, at Arbejdsskadestyrelsen den 25. september 2009 fastsatte det varige mén til 5%, hvilket ved afgørelse af 22. juni 2010 blev ændret til 20 %. Der blev ydet erstatning for erhvervssygdom.

Den 7. maj 2010 modtog vi skriftlig skadeanmeldelse til ulykkesforsikringen.

Efter at vi havde modtaget samtykke til samt indhentet de lægelige akter hos Arbejdsskadestyrelsen (notat af 20. august 2007 fra Arbejds- og Miljømedicinsk Klinik, ..., samt speciallægeerklæringer af 20. januar 2008 og 30. november 2009) afviste vi dækning ved brev af 9. september 2010, fordi tilstanden var opstået over tid.

Forsikredes advokat var uenig i denne afvisning og indbragte enkeltstående hændelser fra 1999 og 2006-2007 for Arbejdsskadestyrelsen for at få dem anerkendt som arbejdsskader. Vi accepterede ved brev af 15. december 2010 at suspendere forældelse indtil 1 år efter sagens afslutning i Arbejdsskadestyrelsen.

Ved brev af 28. september 2011 blev vi orienteret af forsikredes advokat om, at Arbejdsskadestyrelsen havde truffet afgørelse. Vi modtog afgørelser vedrørende hændelse den 13. april 1999, 3. november 2006 og 6. februar 2007. Vi har ikke modtaget afgørelse vedrørende hændelse den 21. februar 2006, som advokaten henviser til i klagen til Ankenævnet.

Arbejdsskadestyrelsen anerkender de enkeltstående hændelser som selvstændige arbejdsulykker, men fastsætter det varige mén som følge af hver hændelse til under 5 %. Vi går ud fra, at dette også gælder for hændelsen den 21. februar 2006.

Vi afviste fortsat dækning ved brev af 20. marts 2012.

Vores vurdering

8. 82.333

Da vi aldrig har gjort forældelse gældende og desuden har accepteret at suspendere forældelse indtil 1 år efter, at sagen er afsluttet i Arbejdsskadestyrelsen, kan vi anerkende, at klage er indgivet rettidigt til Ankenævnet for Forsikring.

Ulykkesforsikringen omfatter ikke udvidet ulykkesforsikring. Forsikringen dækker efter følgende ulykkesdefinition, jf. forsikringsbetingelsernes side 4:

'Ved et ulykkestilfælde forstås en påviselig beskadigelse af legemet, der ufrivilligt rammer den forsikrede ved en begivenhed, der kommer udefra og pludseligt. Ved beskadigelse af arme og ben kræves alene, at årsagen til skaden skal være pludselig og med påviselig beskadigelse af legemet til følge.'

Ifølge betingelsernes pkt. 3.9 dækker forsikringen ikke varigt mén i form af psykiske følger efter hændelser, hvor sikrede ikke selv har været udsat for fare for personskade.

Forsikringen dækker et varigt mén fra 5 %.

Allerede fordi Arbejdsskadestyrelsen ikke har fundet, at de enkeltstående episoder af voldelig karakter, som forsikrede har været udsat for, hver for sig har medført et varigt mén på mindst 5 procent, kan der ikke ydes erstatning for disse episoder.

Forsikredes varige følger, som er vurderet til en méngrad på 20 %, skyldes ikke de enkeltstående episoder, men flere års stresstilstand, hvor forsikrede konstant har skullet være opdragende, socialiserende, omsorgsgivende og konfliktløsende for en uensartet gruppe af fysisk og psykisk udviklingshæmmede, og hvor hun ofte har stået alene med arbejdet. Dette fremgår tydeligt af forsikredes egne udtalelser og af speciallægens vurdering.

Ulykkesforsikringen dækker ikke varige følger, der skyldes belastning over et tidsrum, og det er fortsat vores vurdering, at der ikke kan opnås dækning over ulykkesforsikringen."

Klagerens advokat har i brev af 6/6 2012 til nævnet heroverfor bl.a. anført:

"Der er i modsætning til det, der synes at fremgå af indledningen til Gjensidige Forsikrings brev til ankenævnet, ikke (kun) tale om en sygdom som følge af generelle arbejdsbelastninger over tid.

Derimod kan klagers gener henføres til konkrete enkeltstående begivenheder, der samlet set har medført en sådan belastning for klager, at hun har fået sine helbredsmæssige problemer, for hvilke der søges erstatning under den tegnede forsikring.

At der er tale om helbredsmæssige gener opstået på grund af konkrete arbejdsrelaterede episoder fremgår også af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om ulykkestilfælde i arbejdsskadesagen.

Det må antages, medmindre der er stærke holdepunkter for andet, at definitionen af et ulykkestilfælde efter vilkårene i Gjensidige Forsikring skal fortolkes i overensstemmelse med den almindelige definition, således som den også kommer til udtryk i arbejdsskadesikringsloven.

Der er derved overensstemmelse med det regelgrundlag, som Arbejdsskadestyrelsen har afgjort sagen på, og det regelgrundlag der finder anvendelse i forholdet mellem klager og indklagede.

Arbejdsskadestyrelsens kvalifikation af hændelserne som ulykkestilfælde må derfor også under nærværende sag lægges til grund.

Der er i afgørelsen fra Arbejdsskadestyrelsen, samt i det underliggende lægelige materiale, henvist til konkrete bestemte begivenheder, og definitionen på et ulykkestilfælde er derfor opfyldt.

Det er i øvrigt ikke korrekt når Gjensidige gør gældende, at de af Arbejdsskadestyrelsen anerkendte 4 arbejdsulykker ikke medfører en méngrad på mindst 5 %.

Af afgørelserne fra Arbejdsskadestyrelsen fremgår således (citat er taget fra 1999-ulykken):

Begrundelse
Vi har allerede fastsat dit samlede varige mén for denne hændelse og hændelserne den 21. februar 2006 (04-sagen), den 3. november 2006 (05-sagen) og den 6. februar 2007 til 20 procent. Du får derfor ikke yderligere erstatning for varigt mén.

Arbejdsskadestyrelsen har således fastsat den samlede méngrad for de anerkendte ulykker til 20 % uden at fordele på de enkelte hændelser. Da denne méngrad allerede var blevet udbetalt som led i en tidligere sag om arbejdsbetinget lidelse kunne der ikke som arbejdsulykke betales yderligere i godtgørelse.

Ulykkesforsikringen har været gældende i hele tidsforløbet og en fordeling er derfor uden betydning, men det må i øvrigt anses at være det sidste overfald i 2007, der har været udløsende skade - indtil da klarede klager sig uden væsentlige gener. Indklagede skal derfor udrede en samlet erstatning på baggrund af en méngrad på 20 %, og hvis Ankenævnet mener der skal en fordeling til på de fire ulykker må méngraden alene eller i al væsentlighed henføres til 2007-ulykken, og subsidiært ligeligt med 5 % på hver af de fire ulykker."

Nævnet udtaler:

Arbejdsskadestyrelsen har vurderet, at ingen af de omhandlede episoder i sig selv har medført gener svarende til en méngrad på mindst 5 %. Nævnet finder ikke grundlag for at foretage en anden vurdering af méngraden end den, der er kommet til udtryk i Arbejdsskadestyrelsens vurderinger. Nævnet kan herefter ikke kritisere selskabets afgørelse.

At Arbejdsskadestyrelsen har vurderet, at de 4 episoder over et 3-årigt forløb har givet hende gener svarende til en méngrad på 20 %, kan ikke føre til et andet resultat, da ulykkesforsikringen ikke dækker varige følger, der skyldes belastninger over et tidsrum.

10. 82.333

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Marianne Højgaard Pedersen
formand